Ч. 24. Второк 15 (2) лютого 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Положенє на Угорщині.

Про суботнішну раду міністерияльну доносить „Neue fr. Presse“, що міністер справ заграничних гр. Еренталь скористав з нагоди, аби своїх товаришів познакомити з ходом справ заграничних, особливо про зближенє Росиї до Австриї. До дискусиї о стані ех lex в справах спільних не прийшло.

„Slavische Korresp.“ доносить, що пос. Удржаль скликав парляментарну комісию славяньскої Унії на засіданє на день 16 с. м. „Slavische Korresp.“ висказує гадку, що до того часу буде можна обняти загальні начерки політичної ситуациї і розглянути ся що до намірів президента міністрів бар. Бінерта. Та часопись пересьвідчена, що бар. Бінерт буде глядати зближеня з славяньскою Унією і по мисли бажань Унії і польского Кола зреконструує кабінет так, щоби правильна праця парляментарна могла розпочати ся.

„Polnische Korresp.“ приносить одержану з польских кругів вість, що поки що прийде лиш до доповненя кабінету. Всякі инші зміни будуть довершені аж в цьвітни, зависимо від розвитку ситуациї. „Polnische Korresp.“ підчеркує однако, що правительство ще оконечно нічого не постановило. Поки що всї вісти полягають лиш на здогадах. Само Коло польске єсть того пересьвідченя, що від реконструкциї кабінету не повинна зависіти спокійна і правильна праця парляменту. — Один з членів президиї Кола, після донесеня тої часописи, сказав між иншими, що наради над предложенями податковими, законом фінансовим і буджетом, яко тісно з собою звязані, прийдуть в палаті рівночасно на дневний порядок. Що до зміни реґуляміну, то аж по великодних сьвятах розпічнуть сторонництва переговори в тій справі.

Ґр. Кін-Гедерварі може вже похвалити ся значним політичним успіхом, який осягнув в Хорватиї. Знає він знаменито тамошні відносини, бо був 20 літ баном Хорватиї, де має численних приятелів і політичних і личних. Міг він отже зручнійше і успішнійше, як хто небудь иньший, приступити до розмотаня ситуациї і навязаня з тамошними політичними провідниками переговорів, котрі увінчали ся успіхом.

Як на Угорщині наміряє ґр. Кін покликати знов до житя побиту перед пятьма літами старо-ліберальну партию, так також в Хорватиї числив він від разу на співділанє давної народної партиї, котра по послїдних виборах до сойму утратила майже всяке значінє в краю. Тоді то менші опозицийні сторонництва сполучили ся були в сербско-хорватску коаліцию, котра осягнула слабу більшість в соймі. Удержувала она з початку призні зносини з угорским правительством і аж внесений Кошутом зелїзничий закон, в котрім уміщено постанову, що посади в Хорватиї можуть одержувати лише особи володіючі угорским языком, викликали завзяту борбу між сторонництвами угорскими а Хорватами і були ся навіть обструкциї. Кабінет Векерлього не спішив ся полагодити того спору, бо Хорвати жадали безусловно відкликаня жаданого закона, а того не міг зробити Векерле зі взгляду на тодішне становище Кошута.

В тім короткім часї займали по собі становище банів Хорватиї: ґр. Пеяцевич, Ракодцаї і вкінци бр. Равх. Сойм збирав ся кілька разів, але в наслідок острої опозициї його закривано, аж остаточно бр. Равх розвязав сойм, але при нових виборах не вспів перевести ні одного свого прихильника і тому навіть не допустив до уконституованя сойму. І так правлено в Хорватиї без сойму.

Першою роботою ґр. Кіна було навязанє порозуміня між Хорватиєю а Угорщиною. Він довів до зближеня між партиєю народною а

Падур-Баґат.

З анґлїйского — Р. Кіплінґа.

(Конець).

Так він сидів і думав і єго необстрижене волосе падало довгими пасмами на плечі; в камінній плитці, там, де опирав ся єго костур, зробилась маленька ямка; коріпє, де ставилась миска, стало гладонькє, мов кокос, з якого она була зроблена; і всї звірі вже знали своє місце коло огню. При змінах року поля зміняли свою краску, стодоли заповнялись і випорожнювались, і знов заповнялись і знов випорожнювались; і знов і знов; коли приходила зима, малпи скакали серед снїжного пуху віток, поки самицї не приносили весною з теплих долин маленьких дітий з сумними очима. В селї мало що змінялось; жрець постарів ся і богато з дітий, що приносили їду пустинникови, тепер посилали своїх дітий; а коли питали селяни, чи довго їх сьвятий жиє в сьвятини Калї, на вершині гірского проходу, они відповідали: „все“.

Потім раз пішли такі літні дощі, яких вже давно не було в горах. Три місяці долина була покрита мокрим туманом і хмарами і дощ все лляв без перестанку. Сьвятилище Калї було все висше хмар і раз навіть минув цілий місяць, а Баґат не бачив села. Оно було обгорнене білими хмарами, котрі то підпимали ся, то спускали ся, то пливали туди і сюди, ніколи зовсім не відрізняючись від берега долини.

І цілу ту пору він чув тільки, як шумить вода: над собою в деревах, в долині на земли; вода бігла по шпильках сосон, падала з напороти і стікала в долину каламутними струями. Потім нараз вийшло сонце у воздусї, запахли кедри і рододендрони і здалека ніс ся той ясний, чистий дух, який гіряки звуть „сніговим запахом“. Тиждень сонце пекло і по тім дощи зібрав ся в послідну зливу: з неба потекли дощеві пасма і все зносили за собою з землї. В ту ніч Падур Баґат розклав велике огнище, бо знав, що братам єго буде потрібне тепло; але ні оден звір не прийшов до сьвятилища, хоч Баґат кликав і кликав їх, аж поки не задрімав, дивуючись і не розуміючи, що мало стати ся в лїсі.

Посеред ночи, коли дощ шумів без перестанку, хтось розбудив єго смикаючи за укривало; він простяг руку і почув ручку малпи. „Тут лїпше, ніж між деревами“, — промовив він заспаним голосом, розкриваючи укривало — „загорнись і загрій ся“. Але малпа вхопила єго за руку і не пускала. „Тобі певне їсти треба“, — сказав Баґат. — „Почекай трохи, я наготую“.

Він став навколїшки перед огнем, щоби підкинути дров, але малпа побігла до дверий сьвятилища, запищала і прибігла назад.

„Що то має бути? Що тебе бентежить, брате?— промовив Падур Баґат, бо очи малпи були повні чогось такого, чого она не уміла вимовити. — „Я ні защо не вийду в таку погоду, хиба що хто з твоїх братів попав ся в сильце. Та тут їх і нема кому ставити. Подивись, брате, навіть олень прийшов шукати собі захисту“.

Роги оленя застукали до стіни сьвятилища і стукнули до камепя образа Калї. Він опустив їх до Падур Баґата і нетерпеливо затупав і захропів на пів закритими ніздрями.

— Аґа-ґа — сказав Баґат, ляскаючи пальцями: „То так се ти менї відвдячуєш ся за захист?“ Однак олень, не слухаючи єго, штовхнув єго до дверий, і тут Баґат почув якесь зітханє і побачив, як дві плитки доливки розвалились і грузка земля під ними почала затягати камінь.

— Розумію — промовив Баґат — братя мої добре малп, що не прийшли в ночи сідати коло огню. Гора обвалює ся. Щож? На що менї іти? — Але тут він глянув на порожну миску і змінив ся на лици. — Они годували мене від того часу, як я прийшов сюди, і коли я не поспішу до них, так завтра не лишить ся в селї ні живої душі. Я повинен сповістити їх. Пусти, брате, менї треба до огню.

Олень з неохотою уступив ся, а Падур Баґат встромив в огонь смолоскипу, повертаючи нею, поки не розгоріла ся. — Ви прийшли мене сповістити, але ми з вами зробимо ще лїпше, ще лїпше. Виходіть, а ти, брате, дай менї спертись на свою шию, бо у мене тілько дві ноги.

Він вхопив в праву руку гилясті роги оленя, в ліву взяв смолоскипу і вийшов з храму в сю страшну ніч. Вітру не було, але дощ

сербско-хорвацкою коалициею і сотворив корисну підставу до урухомленя хорвацкого сойму і до уздоровленя публичної адміністрациї в краю.

Щасливим також показав ся вибір нового бана. Став ним Николай Томашич. Був він давнїйше професором університету в Загребі і віддавав ся виключно наукам. Его іменоване повитала прихильно навіть хорвацка опозиция. То може лише улекшити его дальшу задачу, полягаючу на привернению конституцийних відносин в краю і уложеню правильного співділаня з угорским правительством.

О много тяжше як в Хорватиї веде ся ґр. Кінови в самій Угорщині. Але мимо численних некористних обставин не тратить ґр. Кін надії, що поведе ся єму утворене нової партиї політичної, котра при найблизших виборах здобуде більшість в палаті і заведе спокій в розбурханих публичних відносинах краю. З визначних політичних личностий доси лише один ґр. Тиса з цілим пересьвідченєм підпирає наміри ґр. Кіна і збирає прихильників в партиї лїберальній і сторонництві конституцийнім для переведеня проґрами нового правительства. Становище конституцийного сторонництва не єсть однак ще вияснене. Часть его хилить ся до політики ґр. Кіна, але провідник сторонництва ґр. Андраші зі значною скількостию членів, хоч признає потребу сполученя умірених партий, то однако не хоче, аби управа в тій справі була в руках ґр. Кіна.

Андраші гадає, що коли би Тиса схотів обняти правительство, тоді стане при нїм ціла партия конституцийна, крім того зуміє він відродити лїберальну партию і сотворити в соймі значну більшість.

Ґр. Кін на довірочних конференциях з провідниками партий заявив готовість до добровільного уступленя, коли буде певність, що під иньшим проводом лекше і лагіднїйше можна буде забезпечити правильні відносини в краю. В тім дусї зложив він оногди у Відни справоздане; однако Монарх не згодив ся на ніяку зміну кабінету і полишив на дальше в руках ґр. Кіна справу полагодженя угорскої кризи.

З розмови, яку по тій авдиенциї мав ґр. Кін з угорскими дневникарями, виходить що забере ся він тепер ще з більшою енерґією до діла. Розпічне ся орґанізация нової правительственної партиї, котра має приняти назву партиї Деака. Однак само утворене нової партиї не вистане, потреба ще оживленої аґітациї в цілім краю, аби при найблизших виборах еї члени здобули як найбільше мандатів. Така аґітация має бути піднята на широкі розміри.

Новинки.

Львів, дня 14 лютого 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер скарбу іменував управителїв податкових: Фр. Домбского, Ів. Лятошиньского, Кар. Сляпу і Вас. Мартинюка ст. управителями податковими для округа львівскої краєв. Дирекциї скарбу.

— **Є. Кор. Вис. князь Максиміліян Саский**, брат саского короля, котрий перебував через цїлий місяць у Львові в гостині у Є. Е. Високопр. Митрополита ґр. Шептицкого, виїхав в пятницю вечером назад до Фрибурґа. Своєю скромностию єднав він собі серця всїх, що мали нагоду его близше пізнати, а своїми науковими викладами східних обрядів придбав собі славу знаменитого знатока і не менше доброго прелеґента. Часто можна було бачити князя в церкви, де співав враз зі співаками „Сьвіте тихий“ та инші церковні напіви. А сам факт, що князь Макс взяв, поруч Екс. Митрополита, участь в Йорданьскім сьвятї в ризах нашого обряду дав декому — як пише „Руслан“ — науку, що сим обрядом треба дорожити, его любити і шанувати. Князь Макс старав ся також за час свого побуту у Львові навчити ся рускої мови, якою послугував ся в щоденній розмові. В пятницю рано відбув ся останний виклад князя в духовній семинариї і тут зготовили єму питомці сердечну овацию. До князя промовив питомець Савчин, а дякуючи князеви за виклади, підніс, що Русини можуть бути горді з того, що саме член королївскої родини віддав ся студиям над обрядами східної церкви і дав тим доказ, що сей обряд є рівновартний з обрядом латиньскої церкви. Пит. Савчин виголосив свою гарну промову в нїмецкій мові з повною свободою, так що князь висловлював ся про неї з великим признанєм. Після промови відсьпівали питомцї князеви „многая лїта“, а сильно зворушений князь подякував за овацию питомцям щирими словами. Перед викладом відбула ся спільна фотоґрафія князя з ректоратом духовної семинариї і всїма питомцями. З окрема фотоґрафував ся князь з господарем духовної семинариї, о. др. Жуком. Вечером прощали на зелїзници князя Макса Екс. Митрополит, о. митр. Білецкий, крилошани Чапельский і Войнаровский, ректорат духовної семинариї в комплєтї, ОО. Василияни, катехити о. Лопатиньский і Лежогубский, а зі сьвітских Русинів: др. Тад. Соловій, проф. Левіньский артист-маляр Сосенко. Прощаючись, кликав князь: „до побаченя“. Достойний гість приїде справдї в цьвітни до Львова на дальші наукові виклади.

— **Переїхані поїздом зелїзничим.** Поїзд особовий ч. 332 виходячий з Іцкан о 8 год. 40 м. вечером, наїхав на рампі коло будки стражника ч. 250 на фіру з вуглем запряжену двома кіньми. На фірі сиділи Георгій Груфин з Чудина і Петро Іванюк із Сторожинця. Оба коні роздерло формально на кусні, віз поломило а Труфин дістав ся під колеса машини і его так покалїчило, що до пів години опісля номер. Іванюка відкинуло на бік, і він лиш потовк ся. Вина спадає на будника, котрий не замкнув рампи.

— **Нещасливі пригоди.** П. Генрих Равс гнав в пятницю самоїздом по Личаківскій улици з такою скоростию, що аж виїхав на тротоар. Якраз в тій хвили ішов тротоаром робітник Йосиф Куржея а самоїзд вхопивши его за одїж звалив на землю і тягнув кусень дороги за собою так, що нещасливий страшно потовк ся. Наочні сьвідки ствердили, що п. Равсови навіть і не при думцї було здержати самоїзд і виглядало так, як би він хотів був втечи і мусів опісля відповідати за таке безвзглядне легковажене людского житя. Публика обурена тим завізвала поліцияна, котрий казав передовсїм тяжко пораненого відвезти тим самим самоїздом до шпиталю. Подія ся викликала величезне збіговиско і буде віддана судови. — У фабрициї дріжджів на Голоску великім впав занятий там муляр Мартин Фльорек з рештованя другого поверха і потовк ся так дуже, що в станї безнадїйнім відставлено его до шпиталю.

— **Дрібні вісти.** Буковиньский Сойм ухвалив запомогу для „Наук. Тов-а ім. Шевченка у Львові“ в квотї 2000 К (в двох ратах) і п. Йосифови Стадникови, директорови руского театру 1500 К. — Загальні збори тов. „Сила“ у Львові

майже погасив смолоскипу, коли олень став спускатись з гори. Коли они вийшли з лїса, до них пристали инші Баґатові приятелі і він чув, як разом з ним поспішали малпи, хоч не міг їх бачити, а за ним ревів слон. Дощ мочив довге заплетене волосе Баґата, що мотузєм падало єму на плечі; вода бризкала під его босими ногами і жовта одежа прилипла до его знесиленого старого тіла, але він живо спускав, ся опираючись на оленя. Він був вже не сьвятий, але знов „сер Падур Дас“, командор ордеру індийскої імперії, міністер великої держави, чоловік, котрий звик старшувати і ішов тепер ратувати людске жите. В долину по крутій мокрій стежці они бігли всї разом, Баґат і его брати, в долину, в долину, аж поки олень не стукнув ся о мур і не засопів, почувши чоловіка. Они зупинились з краю одної круглястої сїльскої улиці і Баґат ударив костуром в решітчасті вікна ковалевої хати, де під стріхою знов запалала его смолоскипа. Вставайте і утїкайте з села — закричав Падур Баґат, і сам не пізнав власного голосу, бо вже давно він нї з ким не говорив голосно. — Гора западає ся, гора зараз упаде, ставайте — і утїкайте, хто в хатах!

— Се наш Баґат! — сказала ковальська жінка. — Він стоїть посеред своїх зьвірів. Збирай діти і клич на селян!

І від хати до хати пішов гук, поки Баґат стояв між зьвірятами, що скупчили ся наоколо него. Нарід вискочив на улицю — всїх було сїмдесять людий і при сьвітлї они побачили, як їх Баґат тримав переляканого оленя, як малпи жалїстно стискали его за одежу, а медвідь сидів на задних лабах і ревів.

— Через долину і на верх на супротилежну гору! — кричав Баґат. — Не лишайте нікого, ми біжимо за вами.

Тоді нарід побіг так, як тільки гірняки уміють бігати. Они всї знали, що як буває обірване гори, так треба вилазити, як можна висше на супротилежну гору. Они кинули ся брести через ріку в самій долині і на гору по сходячих полях, а за ними Баґат і его брати. На гору, на гору бігли они перекликуючись, щоби почислити ся, а за ними слїдом підіймав ся олень, піддержуючи знесиленого Падур Баґата. Вкінци олень зупинив ся під густими соснами, на висоті пятьсот стіп. Чуте его, котре дало єму знати про обірване гори, підповіло єму, що тут він в безпечнім захисті.

Падур Баґат знесилений упав коло него на землю: холод, дощ і страшна стрімкість убивали его, але він ще крикнув до тих, що бігли вперед зі смолоскипами: — Стійте, порахуйтесь! — Потім западаючим голосом Баґат шепнув до оленя: — Лиши ся зі мною, брате. Лиши ся, поки я відійду!

У воздусї щось зітхнуло, потім зашепотїло, а вкінци заревіло, страшенно заревіло і в той бік гори, де стояли селяни, ударило так, що аж сама гора затрясла ся. Далі все грізно залупало, і сосни затрясли ся до самого коріня. Потім усї ті звуки почали утихати, а замість шуму води, яка перше ревіла і падала на скали, на заросле травою узгіре, почуло ся тепер тілько, як дощ глухо стукотів по мягкій земли, — діло було зроблене.

Ніхто з селян, навіть жрець, не зважив ся промовити до Баґата, що виратував їх від смерти. Они зібрали ся під соснами і дожидали ранку. Як розвиднїло ся, они побачили, що там, де стояв лїс, слали ся ниви і пасовиска, вимережані стежочками, тепер була тілько якась червона каша, де з краю лежало кілька дерев до гори коріннями. Ся каша заповняла долину, піднимала ся високо до гори, де они притулились, загачувала річку, котра почала розливати ся цеглянно-червоним озером. Де було село, де йшла дорога до сьвятилища, де було сьвятилище і де стояв лїс — не лишило ся нічого. На милю широко і на дві тисячі стіп глубоко гора зсунула ся в долину. І селяни один по другім поповзли лїсом помолитись Баґатови. Они побачили, що олень стоїть над ним — і олень утїк, коли они наблизились — почули, що лянґари плачуть на деревах, а сона стогне на горі. Але їх Баґат був мертвий і сидів підгорнувши під себе ноги, притулившись спиною до дерева, спершись на костур і повернувши лице між північ і захід.

Жрець голосно промовив: Гляньте! Диво по диві! От-так як раз повинні бути поховані пустинники. Тому то ми збудуємо храм нашому сьвятому тут, де він тепер.

І ще не минуло року, як они збудували вже храм — невеличке сьвятилище з землї і каміня. А гору они назвали Баґатовою горою і там они до того часу приносять жертви — сьвічочки, квітки і всякі приноси. Але они не знають, що сьвятий, якому они молять ся, — то покійний сер Падур Дас, командант ордеру Індийскої Імперії, доктор звичаєвого права, доктор фільософії і инше і инше, колись президент міністрів поступової і осьвіченої держави Моніхіваля, почестний член і член кореспондент більшого числа учених і наукових товариств, ніж може кому здавати ся на сїм і на тамтім сьвіті.

відбудуть ся в неділю дня 27 с. м. — В новім селї коло Чесапова на двірскім ґрунтї відкрито при копаню землї під ледівню в глубинї 3 метрів, фундаменти старої башти і звід якоїсь пивницї.— Концесию на ведене публичної аптики в Перемишлянах одержав доктор фармациї Емануіл Лїпскер.— Із заведеня для божевільних в Кульпаркові втік оногди небезпечний вломник Мих. Шишко. — До склепу годинникаря Нафт. Вендера при ул. Жовківскій ч. 59 а) вломили ся оногдашної ночи злодїї і вкрали значну скількість годинників загальної вартости около 900 К. — Заступником бурмістра в Ярославі вибрала тамошна рада міска п. Йосифа Рема місцевого аптикаря. — Більшу посїлїст ґрунтову в Опутї і Самушинї заставницкого повіта на Буковинї купив від спадкоємців Авраама Давида Круга др. Станислав Квятковский за 920 тисяч кор. — В Старих Бродах помер оногди учитель еврейскої мови Йосель Герш Каґане в 108 р. житя.—П. Сильвестер Волинець, учитель народний в Липівцях перемишляньского повіта згубив поляреc з квотою 52 К. — П. М. Нехай на байках дав знати поліциї, що вислав з печивом свою 14-лїтну служницю Юлїю Копач, котра доси не вернула. — В домі при ул. Осолїньских ч. 12 відобрав собі житє студент прав А. Юркевич. Причиною самоубийства були невзгодини родинні.

— **Найстарший образ Спасителя.** Підчас оглядапя будови стародавної церкви в Полї в Істриї знайдено на стінї останки мозаіки на золотім підкладї. Мозаіка зберігла ся тільки частково і представляє образ Христа та якогось сьвятого. Церкву збудовано в 540 роцї по Рождестві Христовім і длятого знайдений образ треба уважати за найстарший. Голову Христа змальовано на кольоровім тлї і обведено сяєвом. Найцікавійше те, що Христа намальовано молодим, без бороди, підчас коли весь сьвіт християньский уявляє собі Христа лиш з бородою. Коло Христа стоїть якийсь сьвятий, старий, бородатий чоловік, але его постать зберігла ся лиш в горішній частині. Знайденою мозаїкою і стародавною церквою зацікавлені тепер дуже археольоґічні власти. Церкву ту мали розвалити, а на еї місци поставити якийсь будинок.

— **Катастрофа на мори.** На північнім побережу острова Мальорки в Середземнім мори прийшло в ночи з четверга на пятницю до страшної катастрофи. Француский пароход „Ґенерал Шанзі" розбив ся і всї пасажири та цїла залога крім одного чоловіка згинули. Корабель той, власність товариства заморскої плавби, був одним із найбільших суден того товариства і плив з Альжіру до Марсилї та віз 120 пасажирів і богато всїляких товарів. Залога корабля складала ся з 60 мужа. Мальорка есть найбільший з громади островів, званих Балеарами, що належать тепер до іспаньского королївства. Мальорка лежить може на яких 150 кільометрів далеко від іспаньского побережа а еї жителї жиють з годівлї худоби і господарства рільного. На північнім побережу підпимають ся стрімкі скалисті прибережні гори, котрі з давен давна були и суть для плавби небезпечні. Одинока пристань, догідна для кораблів, есть в заливі Ля Пальма. Про катастрофу наспіли доси слїдуючі вісти:

Корабель „Ґенерал Шанзі" розбив ся в хвили, коли мимо незвичайної бурі хотїв видобути ся з небезпечної полоси. Ніч була дуже темна і корабель збив ся мабуть з дороги, а буря вхопила его і стала ним зі страшенною силою кидати. Межи пасажирами настав страшенний переполох. Коли корабель вдарив об скалу, кількох моряків скочило до моря, а за їх приміром і кількох пасажирів. Виратував ся лиш якийсь урядник митовий Маркиль Баде, котрого вода викинула на беріг, де він лежав непритомний, аж сьвітло сонця привело его до памяти. Він блукав ся відтак майже цїлий день і аж вечером дав знати, що стало ся з кораблем.

Нинї доносять з Пальми: Після депешi урядового делеґата, видобуто вчера перед полуднем тїло одного з робітників корабельних так дуже змінене, що не можна его було розпізнати. Вчера виділи на мори 30 трупів, але годї було їх видобути. По водї плаває богато предметів і товарів з корабля, але без парохода годї їх виловити. Тепер настала знов буря і може бути, що вода все забере. Мимо надзору поліциї і войска злодiї крадуть товари. Доси не розпізнано ще ані одної з жертв катастрофи. Филї відкидають тїла погибших від берега і кидають ними на скали, на котрих видно голови, кадовби, части одїня і т. д. Позаяк на місци не було нїякого парохода, не можна було розпочати акциї ратункової.

† **Померли**: Кароль Мільнер, емеритований радник Двору, давнїйше управитель староства в Борщеві, помер у Львові дня 12 с. м. в 65 р. житя. — В Бережанах померла Анна з Лежогубских Лисаковска, матїр комісаря львівскої поліциї, в 79 р. житя. — В Жовкві помер Володимир Горецкий, бувший властитель більшої посїлости, аґент краківскої асекурациї і член ради повітової в 60-ім роцї житя.

Телеґрами.

Вінер Найштадт 14 лютого. На поли Штайнфельд доконав вчера по полудни інжинір Вархаловский злету лїтаком Фармана; облетїв насамперед терен у висоті 5 метрів а відтак зробив пробу з пасажиром. Проба випала дуже добре. Есть то перша проба злету з пасажиром в Австриї. Проби мають повторити ся.

Триест 14 лютого. Нинї о 11 год. перед полуднем міністер торговлї Вайскірхнер доконав торжественного отвореня нового порту імени Франц Йосифа.

Рим 14 лютого. „Аґентия Стефанї" доносить з Канеї: Вчера заступники чотирох охоронних держав вручили кретийскому комітетови екзекутивному ноту з донесенєм, що держави не допустять до участи населеня в грецких виборах і коли би набрали враженя, що жителї острова мають намір взяти участь, зарядять, щоби тому перешкодити.

Константинополь 14 лютого. Ґазети приймають крок держав в Канеї за нову запоруку турецких прав.

Баку 14 лютого. В копальнях нафти Мiсанаґі настав в однім із закопів вибух нафти, котрий до 24 годин дає 100.000 пудів (пуд = 40 фунтів) нафти.

Пальма 14 лютого. Ґубернатор Балеарів заявив, що часть розбитків виратувала ся на останках розбитого корабля і сховала ся на побережу. Буря перешкаджала в акциї ратунковій.

Париж 14 лютого. Часописи доказують, що на корабли „Ґенерал Шанзі" знаходив ся набір пороху і експльодував. Товариство, до котрого той корабель належав, заявляє, що не одержало вісти о такій посилцї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1·12.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9· –.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наукон. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в складі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Звірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства звірів, опр. 1·50 К.
Ліхом морою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі звірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·20 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр 55 с., опр. 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50. 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. столітя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще звірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповідання, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України Руси, бр. 50 сот.
Стефан Питка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Конисьский: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Сангвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійські казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з англійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповідання, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний звір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1 10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японські казки, бр 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).